

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY
státní příslušnost: XY
bytem XY
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1
proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2021, čj. CPR-23851-14/ČJ-2020-930310-V236

takto:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 4. 2021, čj. CPR-23851-14/ČJ-2020-930310-V236, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie XY, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci, občanu XY, správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 10. 6. 2020, čj. KRPA-150306-13/ČJ-2020-000022, podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), stanovil správní orgán I. stupně na 18 měsíců. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020, čj. CPR-23851-3/ČJ-2020-930310-V236 tak, že část výroku ve znění *„Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“* se mění a nově zní *„Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států EU do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“*, ve zbylé části pak bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Uvedené rozhodnutí zrušil k žalobě žalobce Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 1. 2. 2021, čj. 2 A 74/2020-22, neboť se ztotožnil s žalobní námitkou žalobce o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění s přihlédnutím k okolnostem případu, a k správní praxi žalované v obdobných případech, kdy za naplnění stejné skutkové podstaty, kdy nejsou přítomny nijak zvláště přitěžující okolnosti, správní orgán běžně ukládá dobu správního vyhoštění v délce trvání 6 měsíců až jednoho roku.
3. Žalovaná poté vydala nové rozhodnutí o odvolání žalobce dne 8. 4. 2021, čj. CPR-23851-14/ČJ-2020-930310-V236, kterým podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila původní část výroku tím, že zkrátila původně uloženou délku správního vyhoštění, a to tak, že jej nahradila výrokem *„Doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v délce 6 (šesti) měsíců.“*, a dále nahradila část výroku *„Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“*, tak, že se mění a nově zní *„Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států EU do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“*
4. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení i tohoto druhého rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce v žalobě nepopřel správnost skutkových zjištění ohledně délky jeho neoprávněného pobytu na území ČR v období od 6. 6. 2020 do 10. 6. 2020. Žalobce je však nadále přesvědčen, že i po změně rozhodnutí a zkrácení uloženého správního vyhoštění, je toto zkrácení nedostatečně odůvodněno, a tím je postup žalované vůči němu nepřiměřeně tvrdý. Žalobce má za to, že žalovaná chtěla vyhovět požadavku v rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 2 A 74/2020, a uložit mírnější postih, dle názoru žalobce však nelze uvedený rozsudek interpretovat tak, že stačí uložit jakékoliv mírnější opatření. Výše ukládaného opatření musí být vždy úměrná zjištěným skutečnostem v návaznosti na požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce se žalovaná nijak nevypořádala s faktorem plynutí času, kdy od doby spáchání vytýkané protiprávnosti uplynul takřka rok, a dále, že vůči žalobci nejsou evidovány žádné další prohřešky, pročez má žalobce za to, že uvedená protiprávnost je nejen pouze epizodního rázu, ale že se v jeho případě též jedná o ojedinělé vybočení z jinak řádného způsobu života. Žalobce připomněl, že se přičinil o objasnění věci svým doznáním i spoluprací se správním orgánem.

6. Dále žalobce namítl, že v jeho případě mělo být postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců, tím spíše, že je rezidentem XY republiky a na území EU má zásadní vazby. Provedeným dokazováním bylo navíc prokázáno, že žalobce byl k protiprávnímu jednání dohnán okolnostmi nezávislými na jeho vůli (*nedostatek prostředku k živobytí, nouzový stav a z toho plynoucí dopravní omezení – pozn. soudu*), a protiprávní stav trval zanedbatelně krátkou dobu.
7. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na shromážděný materiál. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Věc přitom v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal bez jednání, neboť žalovaná s takovým projednáním vyslovila výslovný souhlas a žalobce nařízení ústního jednání k výzvě soudu nepožadoval.
10. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro posouzení dané věci a po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
11. K tomu soud uvádí následující.
12. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
13. Dne 10. 6. 2020 byl žalobce kontrolován v rámci pobytové kontroly zaměřené na kontrolu cizinců, kteří jsou na území XY zaměstnáni bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo provozují dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, a dále na pátrání po hledaných osobách a odcizených věcech. Kontrola byla provedena na základě oznámení vedeného pod č. j. KRPA-101577/ČJ-2020-000022 v provozovně XY, IČ XY, na adrese XY. Zde byl kontrolován žalobce při výkonu práce - ostraha. Žalobce předložil biometrický cestovní doklad XY č. XY, v němž měl vylepené XY vízum č. XY typu XY platné od 18. 4. 2019 do 15. 4. 2020 vydané na 364 dní, poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 9. 5. 2019. Žádné doklady opravňující ho k výkonu práce na území ČR žalobce nepředložil. Zástupce vedoucího prodejny uvedl, že žalobce pracuje v provozovně již od 6. 6. 2020 jako ostraha a byl dodán firmou XY, IČ XY, na základě rámcové smlouvy. Taktéž k žalobci doložil docházku. Žalobce byl následně zajištěn a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců.
14. V rámci protokolu o výsledku žalobce uvedl, že hranice schengenského prostoru překročil dne 9. 5. 2019, kdy jel do XY, ve XY na něj čekal koordinátor. V XY pracoval do 28. 2. 2020. Do ČR přicestoval 28. 2. 2020 autobusem, je zde poprvé. Po příjezdu do XY jel hned do XY, kde žije jeho příbuzný, má tam trvalý pobyt a podniká. Jmenuje se XY a žalobce u něj bydlel do 1. 6. 2020. Pak žalobce slyšel, že 12. 6. 2020 by se měly otevřít hranice a proto

jel zpátky do XY si vydělat nějaké peníze. Na území ČR přicestoval za účelem návštěvy příbuzných – jeho bratrance do XY. V XY bydlel v pronajatém pokoji, který mu hradila firma s tím, že mu to pak stáhnou z platu. Práci v provozovně XY mu doporučil jeho bratranec, dal mu tel. číslo na osobu, která má v XY security firmu (žalobce ji přesně identifikoval). Žalobce tam zavola a řekl, že nemá pracovní povolení a potřebuje brigádu jen na pár dní, řekli, že je to v pořádku a práci pro něj mají. Pracovat jako ostraha začal 6. 6. 2020, pracoval nepřetržitě až do 10. 6. 2020, kdy byl kontrolován. Pracovat chtěl do otevření hranic, tj. do 12. 6. 2020. Věděl, že tu nemůže pracovat. V ČR nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby, žádné závazky, dluhy ani pohledávky, ani žádný majetek. Není rodinným příslušníkem občana EU, nebydlí ve společné domácnosti s občanem EU, nikoho zde nemá, žádnou osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, ani osobu, kvůli které by ukončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Je zdravý. Je ženatý, v XY má ženu, dvě děti a bratra, bydlí tam s rodiči v jejich domě. Nemá tam žádné problémy, ve vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí. Není žádná překážka ani důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR, finanční prostředky má, vycestuje dobrovolně. Závěrem žalobce dodal, že by se chtěl vrátit do XY a pracovat tam na stavbách.

15. Dne 10. 6. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu zákazu vstupu na území členských států EU v délce 18 měsíců. V odůvodnění uvedl, že žalobce se dopustil porušení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců tím, že bez povolení k zaměstnání od 6. 6. 2020 do 10. 6. 2020 vykonával práci ostrahy v provozovně XY na adrese XY. Správní orgán I. stupně dále posoudil, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený a toto opatření je rovněž zcela přiměřené k povaze protiprávního jednání žalobce a je v souladu se zákonem. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 18 měsíců, tedy v polovině zákonné sazby, přičemž bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Konkrétně správní orgán I. stupně zohlednil to, že žalobce pracoval bez platného povolení k zaměstnání a o tom, že porušuje zákon, věděl, a dále přihlédl k tomu, že se jedná o první porušení zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce a že žalobce v průběhu řízení se správním orgánem řádně spolupracoval. Doba k vycestování byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce vlastní platný cestovní doklad, má peníze na vycestování, chce se vrátit do domovského státu dobrovolně a v návratu mu nic nebrání. Závěrem správní orgán I. stupně uvedl, že dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 6. 2020, č. ZS51298, je vycestování žalobce možné.
16. V původním rozhodnutí o odvolání žalovaná konstatovala, že v daném případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců a v řízení bylo postupováno v souladu se zákonem. Žalovaná upravila výrok tak, aby byl zajištěn jeho soulad se zákonem, tato změna však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno, výše, soud toto rozhodnutí žalované zrušil rozsudkem ze dne 1. 2. 2021. čj. 2 A 74/2020-22. Městský soud žalované vytkl, že délku správního vyhoštění náležitě – individualizovaně a přesvědčivě – neodůvodnila. Konkrétně jí žalovaná stanovila jednak v rozporu se svou správní praxí v obdobných případech, kdy jedinou přitěžující okolností u žalobce byla skutečnost, že se protiprávního jednání dopouštěl vědomě. Naopak, u žalobce existovala řada polehčujících okolností, jež nijak věc žalobce neodlišují od jiných případů, v nichž správní orgány ukládají mírnější délku vyhoštění, a dále, žalovaná ani náležitě nezohlednila dobu, po kterou žalobce na území ČR

nelegálně pracoval, kdy dle názoru soudu výkon nelegální práci pouze v řádu několika málo dní (5) bylo jistě možné hodnotit ve prospěch žalobce. Stejně závěry lze učinit i v souvislosti s tím, že žalobce se doznal a se správním orgánem spolupracoval. Všechny tyto skutečnosti přitom mají zásadní vliv na stanovení délky uloženého správního vyhoštění.

17. V novém rozhodnutí, které je nyní napadeno žalobou, žalovaná zkrátila délku správního vyhoštění žalobce z 18 měsíců na 6 měsíců. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobce v řízení existenci povolení k zaměstnání netvrdil ani neprokázal, nejednalo se přitom o nahodilou práci nebo jednorázovou výpomoc. Práce ostrahy v provozovně XY je evidentně výkonem závislé práce, k jejímuž výkonu žalobce potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu, kartu vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartu, čehož nedostal. Svým jednáním tedy nepochybně naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále uvedla, že správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle všech aspektů § 174a zákona o pobytu cizinců, zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání, a dále i délku pobytu žalobce na území ČR. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přitom správní orgán I. stupně neshledal. Dále správní orgán I. stupně posuzoval zájem státu na veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku a veřejného zdraví. Dále žalovaná uvedla k námitce žalobce, že nelze přehlížet skutečnost, že v době nouzového stavu mu skončila platnost XY dlouhodobého víza, že žalobce měl možnost vycestovat z území ČR v době platnosti jeho víza i v době vyhlášeného nouzového stavu, případně, pokud byl ve finanční nouzi, mohl požádat svého příbuzného, který pobýval na území ČR, o finanční podporu k jeho vycestování, ale těchto možností žalobce nevyužil a na území ČR vykonávala zaměstnání bez řádného povolení, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
18. K samotné délce uloženého správního vyhoštění žalovaná na sedmé straně ve druhém odstavci napadeného rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně v této otázce vycházel z nashromážděného spisového materiálu, kdy zvážil prokázané protiprávní jednání žalobce. Žalovanou změněnou dobu na 6 měsíců hodnotí žalovaná jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech.
19. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných*

vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

22. V projednávaném případě není mezi účastníky řízení nijak sporné, že žalobce od 6. 6. 2020 do 10. 6. 2020 (tj. 5 dnů) vykonával práci ostrahy v provozovně XY na adrese XY, aniž by disponoval povolením k zaměstnání či jiným dokladem opravňujícím ho k výkonu této výdělečné činnosti, čímž naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců.
23. V čem však i po zrušení předchozího rozhodnutí žalované o správním vyhoštění žalobce rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 2 A 74/2020, nadále panuje mezi žalobcem a žalovanou neshoda, je přiměřenost stanovené délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Tato doba byla žalobci nově stanovena v délce trvání 6 měsíců. Dále žalobce namítl, že mu měla být uložena povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
24. Soud s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců především zdůrazňuje, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání nepochybně dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
25. Z tohoto důvodu soud k námitce, že s žalobcem mělo být postupováno podle § 50a zákona o pobytu cizinců, tj. že mělo být vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, uvádí, že o správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, typicky § 50a odst. 3 písm. c) citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to v žalobě ani v průběhu správního řízení netvrdil. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že je ženatý a ve vlasti má ženu a dvě děti. Dále se tam nachází i další rodinní příslušníci žalobce – bratr a jeho rodiče, s nimiž bydlí ve společném domě. Žalobce ani není rodinným příslušníkem občana EU, nebydlí ve společné domácnosti s občanem EU, nikoho zde nemá, žádnou osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, ani osobu, kvůli které by ukončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. V ČR nemá žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v XY. Je zdravý. V zemi původu žalobce nemá žádné problémy, nehrozí mu žádné nebezpečí. Není žádná překážka ani důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR, finanční prostředky má, vycestuje dobrovolně. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR, a žádné bližší konkrétnosti netvrdil ani v průběhu řízení před soudem. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

26. Naopak, délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě znovu namítá, správnímu uvážení správního orgánu podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že sama žalovaná se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce zabývala toliko odkazem na závěry správního orgánu I. stupně, které vyhodnotila jako dostatečné. Soud se, pokud jde o tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí, s těmito závěry ztotožňuje, a současně připomíná, že správní řízení je vedeno zásadou jednotnosti řízení, která spočívá v tom, že správní řízení od okamžiku jeho zahájení až do vydání rozhodnutí v jeho posledním stupni tvoří jeden celek.
28. Soud se však již nemohl ztotožnit se způsobem stanovení délky správního vyhoštění, o to více, že právě z důvodu nedostatečnosti odůvodnění této otázky již jednou rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Je sice pravda, že délka správního vyhoštění byla žalobci uložena v rámci zákonem vymezeného rozmezí, a to při jeho spodní hranici, neboť zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 3 roky*. Soud však přisvědčuje žalobci v tom, že ač žalovaná snížila délku uloženého správního vyhoštění, nijak toto snížení neodůvodnila, pouze opakovala, že žalobce na území ČR po určitou dobu pracoval nelegálně. Soud opakuje, že tato skutečnost je jedním ze znaků samotné skutkové podstaty, pro kterou bylo správní vyhoštění žalobci uloženo, nikoliv přítěžující okolnost, která má vliv na stanovení délky ukládaného opatření. Zdejší soud přitom žalovanou ve svém zrušujícím rozsudku čj. 2 A 74/2020-22 jednoznačně zavázal k tomu, aby se při novém stanovení délky správního vyhoštění zaměřila na polehčující okolnosti, které v prvním svém rozhodnutí nezohlednila dostatečně, a to skutečnost, že žalobce zde nelegálně pracoval pouhých 5 dnů, dále že se správním orgánem spolupracoval a ke všemu se doznal. Posouzení těchto otázek však soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí nenalezl, byť lze dodat, že žalovaná na sedmé straně ve druhém odstavci napadeného rozhodnutí zrekapitulovala skutečnosti, které zohlednil správní orgán I. stupně a tento postup by tak bylo možno do určitého rozsahu považovat za odkaz na prvostupňové posouzení věci, ač tak žalovaná výslovně neučinila.
29. Podstatné však v dané věci je, že soud předchozí rozhodnutí žalované nerušil proto, aby bylo správní vyhoštění nějak (slovy žalobce „*jakkoliv*“ sníženo), ale proto, že odůvodnění délky uloženého správního vyhoštění nebylo individualizováno dle zjištěných a prokázaných skutečností, a bylo tedy nedostatečné. Tento nedostatek však žalovaná neodstranila ani v nyní napadeném rozhodnutí. Skutečnost, že soud ve zrušujícím rozsudku vyjádřil též svou znalost správní praxe žalované v obdobných případech, byla spíše podpůrná, neboť každý případ je nutno posuzovat individuálně, a tedy není obecně vyloučeno, když sice správní orgán uloží přísnější délku (stejně tak, jako mírnější délku) správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu v obdobných případech, avšak tento svůj postup musí řádně odůvodnit na základě zcela jednoznačně zjištěných přítěžujících nebo polehčujících okolností. Zákonným může být totiž pouze takové vybočení z rozhodovací praxe, které odpovídá individuálním okolnostem daného případu a je

náležitě a srozumitelně vyjádřeno v odůvodnění ukládaného opatření (rozhodnutí). Jak již soud uvedl, těmto požadavkům však napadené rozhodnutí žalované opět nedostálo. Není z něj totiž nijak zřejmé, jak se žalovaná (či správní orgán I. stupně) vypořádaly s krátkou délkou nelegálního výkonu práce žalobcem na území ČR pouhých 5 dnů, ani zda tato skutečnost nemohla odůvodnit případné výraznější snížení správního vyhoštění v souvislosti s dalšími polehčujícími okolnostmi a při existenci pouze jediné přítěžující okolnosti, a to i v délce kratší než 6 měsíců, které je obvykle při naplnění této konkrétní skutkové podstaty § 119 zákona o pobytu cizinců správními orgány ukládána.

30. K tomu soud odkazuje též na bod [15] rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 Azs 93/2011-79, který lze přiměřeně použít i na nyní projednávanou věc, a podle kterého „[s]právní rozhodnutí, které neobsahuje žádnou skutkovou a právní úvahu, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 – 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Takovéto odůvodnění totiž nemůže plnit svoji základní funkci, jíž je sdělit účastníkům řízení, na základě jakých konkrétních skutkových a právních důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku. Výrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřípustná (viz rozsudek č. j. 2 As 19/2004 – 92, cit. v bodě [14] shora).“

31. Tuto námitku tak soud shledal důvodnou.

32. Soud se však nemohl ztotožnit s námitkou žalobce, že v jeho případě nebyl dostatečně zohledněn faktor plynutí času, kdy od doby spáchání vytýkané protiprávnosti uplynul takřka rok, a vůči žalobci nejsou evidovány žádné další prohřešky, pročez má žalobce za to, že uvedená protiprávnost je nejen pouze epizodního rázu. Ač si je soud vědom, že výčet kritérií posuzování přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců není uzavřený, časová prodleva mezi dobou, kdy se žalobce dopustil protiprávního jednání, a dobou vydání napadeného rozhodnutí nemůže být sama o sobě důvodem pro uložení mírnějšího vyhoštění, neboť taková skutečnost nemůže zvrátit fakt, že se cizinec protiprávního jednání podle zákona o pobytu cizinců dopustil, a prosté plynutí času, které je objektivní, nenastává na vůli žalobce, či kohokoliv jiného, a proto nijak neindividualizuje konkrétní případ konkrétního cizince, na rozdíl od povahy ostatních kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců, jejichž cílem je zejména snaha o co největší individualizaci uloženého opatření, co nejspravedlivější vyřešení věci a případné zmírnění tvrdosti zákona. Zohledňování prostého plynutí času při přezkouvání rozhodnutí o správním vyhoštění v rámci správního řízení by tak dle této žalobcovi teorie nutně vedlo k tomu, že by odvolací správní orgán musel vždy uložené vyhoštění zmírnit, neboť je zřejmé, že do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu vždy nějaká doba od vytýkaného protiprávního jednání (typicky zjištěného neoprávněného pobytu na území) uplynula. Pro takový postup však není v zákoně opora a ani důvod.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Soud z důvodů uvedených výše postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a), kdy žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, přiznal soud žalobci náhradu nákladů řízení, které spočívají v odměně zástupci žalobce – advokáta - za 1 úkon právní služby v částce 3.100 Kč za úkon (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., podání další žaloby) a 1x režijní paušál ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Soud naopak nepřiznal odměnu zástupci žalobce za úkon převzetí a příprava věci, neboť zástupce žalobce v řízení o této (v pořadí již druhé žaloby) právní zastoupení žalobce nepřevzal, ale bylo to již v rámci předchozího řízení (sp. zn. 2 A 74/2020), v němž soud zástupci žalobce za tento úkon již odměnu přiznal. Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby, tj. 21 %, ve výši 714 Kč. Celkem je tedy žalovaná povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 16. června 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně